

Republika Hrvatska
Općinski sud u Čakovcu
Čakovec, Ruđera Boškovića 18

Poslovni broj: P-394/2023-14

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E
P R E S U D A

Općinski sud u Čakovcu, po sutkinji Sandri Oletić, u pravnoj stvari tužiteljice Darinke Branović, Totovec, Dravska 1 b, OIB: 26038860916, zastupane po punomoćnici Jasni Preložnjak-Bedić, odvjetnici u Čakovcu, protiv tuženika Raiffeisenbank Austria d.d., Zagreb, Magazinska cesta 69, OIB: 53056966535, zastupanog po punomoćnicima odvjetnicima iz Odvjetničkog društva Glamuzina & Grošeta iz Zagreba, radi utvrđenja, nakon dovršene glavne rasprave održane dana 2. lipnja 2026. u nazočnosti tužiteljice, punomoćnice tužiteljice i zamjenika punomoćnika tuženika, dana 14. srpnja 2026. objavio je i

p r e s u d i o j e

I. Odbija se tužbeni zahtjev tužiteljice koji glasi:

"I. Utvrđuje se da je ništetan Ugovor o kreditu broj 218-50-3622040 od dana 24.08.2006. potvrđen (solemniziran) kod javnog bilježnika Ivana Marodi u Čakovcu, Matice Hrvatske 14, dana 29.08.2006. pod brojem : OU-1030/06 – 1 pa stoga predmetni ugovor ne proizvodi nikakve pravne učinke za ugovorne strane, kao ni za sudužnika.

II. Nalaže se tuženiku da nadoknadi tužiteljici trošak parničnog postupka, prema troškovniku, sa zakonskom zateznom kamatom na taj iznos od dana presuđenja pa do isplate, po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, sve u roku 15 dana."

II. Nalaže se tužiteljici da tuženiku naknadi prouzročeni parnični trošak u iznosu od 1.000,00 EUR uvećan za zateznu kamatu tekuću od 14. srpnja 2026. do isplate u visini stope određene čl. 29. ZOO-a koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje

referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, u roku od petnaest dana.

Obrazloženje

1. Tužiteljica je dana 2. lipnja 2023. podnijela tužbu protiv tuženika, radi utvrđenja ništetnosti ugovora, u kojoj se navodi da tužiteljica kao korisnik kredita i tuženik sklopili su 24.08.2006. Ugovor o kreditu broj 218-50-3622040 (u daljnjem tekstu: Ugovor), a koji je ugovor unaprijed pripremio tuženik; da notorna je činjenica da je presudama Visokog trgovačkog suda RH, odnosno Vrhovnog suda RH, po kolektivnoj tužbi za zaštitu prava i interesa potrošača u kojima je pravomoćno utvrđeno da su odredbe u ugovorima o kreditu 8 banaka u odnosu na koje je podignuta kolektivna tužba (među kojima je i tuženik), kojima odredbama je ugovorena promjenjiva kamatna stopa koja se mijenja odlukom banke-tuženika, kao i odredbe o valutnoj klauzuli CHF nepoštene i time ništetne, tako da u pojedinačno pokrenutim postupcima pred sudom, pa tako i u ovom postupku, nije potrebno ponovno provoditi dokazni postupak radi utvrđenja jesu li odredbe u predmetnom ugovoru o kreditu nepoštene i time ništetne, jer je dakle to pravno pitanje već pravomoćno riješeno. Dalje se u tužbi navodi da tužiteljica ima pravni interes na podnošenje ove tužbe za utvrđenje predmetnog ugovora o kreditu ništetnim u cijelosti kako bi se donijela presuda kojom će se zaštititi prava i pravni interesi tužiteljice, na temelju koje presude tužiteljica za ubuduće osigurava svoja prava i pravni interes; da naprijed navedene nepoštene i ništetne odredbe predmetnog ugovora o kreditu su odredbe ugovora o cijeni i predmetu ugovora o kreditu, te predstavljaju bitne sastojke ugovora bez kojih isti ne može opstati. Tužiteljica se poziva na odluke suda EU C-70/17, C-655/20, C-118/17 i C-260/18, kao i na Zakon o zaštiti potrošača, čl. 81. st.1. kojim je određeno da ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom ako suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, te na odredbe čl. 269. i 270. st. 1. Zakona o obveznim odnosima.

1.1. Tužiteljica predlaže da sud donese presudu kojom se utvrđuje da je ništetan predmetni ugovor o kreditu, pa da stoga predmetni ugovor ne proizvodi nikakve pravne učinke za ugovorne strane, kao ni za sudužnika (točka I. tužbenog zahtjeva), te da naloži se tuženiku da nadoknadi tužiteljici trošak parničnog postupka, prema troškovniku, sa zakonskom zateznom kamatom na taj iznos od dana presuđenja pa do isplate, sve u roku od 15 dana (točka II. tužbenog zahtjeva).

2. U danom odgovoru na tužbu tuženik uvodno ističe prigovor mjesne nenadležnosti ovog suda. Tuženik nadalje ističe prigovor dvostruke litispendencije, navodeći da tužitelj u ovom postupku predlaže utvrditi ništetnim ugovor o kreditu zaključen između tužitelja i tuženika, a koju (navodnu) ništetnost temelji na navodnoj ništetnosti ugovornih odredaba o valutnoj klauzuli u CHF i promjenjivoj kamatnoj stopi, a da tužitelj, međutim, protiv tuženika već vodi postupak radi isplate temeljem

djelomične ništetnosti upravo onih odredaba na kojima temelji ništetnost cijelog ugovora, da navedeni se postupak pred naslovnim sudom vodi pod posl.br. P-544/2019; te da stoga tuženik smatra da se radi o tužbenom zahtjevu koji se temelji na istoj činjeničnoj i pravnoj osnovi, a glede kojeg se ne mogu voditi dva odvojena postupka zbog čega tužbu predlaže odbaciti. Dalje tuženik osporava tužbu i tužbeni zahtjev u cijelosti, navodeći da tužitelj se poziva na utvrđenja iz postupka kolektivne zaštite smatrajući da su ništetne odredbe kojima je glavnica kredita vezana uz valutu CHF i kojima je ugovorena kamatna stopa promjenjiva odlukama tuženika pa da bi zbog toga bio ništetan cijeli ugovor, no da osim što niti jedan od navodno spornih elemenata ugovora nije ništetan (o čemu se tuženik očituje u nastavku ovog odgovora na tužbu), sve i da su ništetni isti ne bi uzrokovali ništetnost cijelog ugovora; da tako VTSRH u presudi posl.br. PŽ-6632/17 navodi kako „eventualna ništetnost odredaba u dijelu u kojem je ugovorena zaštitna klauzula i način na koji se mijenja kamatna stopa, s obzirom da to nisu bitni elementi ugovora o kreditu i da ugovor može opstati i bez njih, ne povlači ni ništetnost cjelovitih odredaba o glavnom predmetu i cijeni, a još manje ništetnost cijelog ugovora“. U nastavku tuženik ističe da obzirom da su sporne odredbe predmetnog Ugovora o kreditu kojima je glavnica kredita vezana uz valutu CHF i kojima je ugovorena promjenjiva kamatna stopa tužitelju bile jasne, razumljive i lako uočljive, nije uopće dopušteno utvrđivati da bi one bile nepoštene, a da ako bi sud smatrao da navedene odredbe tužitelju nisu bile razumljive, tuženik ističe da se o njima pojedinačno pregovaralo koja činjenica također onemogućuje daljnje vođenje postupka kojim se traži utvrđenje da bi takve odredbe bile nepoštene odnosno ništetne, a da osim toga u predmetnu slučajnu ne postoji znatna neravnoteža u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača odnosno tužitelja. Tuženik posebno ukazuje i na odredbe ZIDZPK kojima je propisana konverzija kredita vezanih uz valutnu klauzulu u CHF u kredite s valutnom klauzulom u EUR, navodeći da cilj navedenog zakonodavnog rješenja bio je dvojak: (i) otklanjanje neravnoteže koja je postojala između potrošača korisnika CHF i banaka kao vjerovnika; te (ii) rasterećenja hrvatskog pravosuđa zakonskim uređenjem koje bi trebalo prevenirati sudske sporove; da odredbom čl. 19.st.3. ZIDZPK iz primjene zakona izričito su isključeni svi ugovori koji su već bili otplaćeni do stupanja na snagu istog zakona, te da uzimajući u obzir ciljeve ZIDZPK, očigledno je i sam zakonodavac smatrao da između potrošača koji su svoje kredite već otplatili (tužitelja) i banaka kao vjerovnika (tuženika) nije postojala znatna neravnoteža na strani potrošača.

2.1. Tuženik predlaže tužbene zahtjeve odbiti te tužitelju naložiti da tuženiku naknadi prouzročeni parnični trošak uvećan za zateznu kamatu na trošak tekuću od dana donošenja rješenja o trošku do isplate.

3. Tužiteljica navodi da navodi odgovora na tužbu su proizvoljni i neosnovani; da neosnovan je prigovor tuženika mjesne nenadležnosti ovoga suda; da također je neosnovan tuženikov prigovor dvostruke litispendencije, jer predmet tužbenog

zahtjeva u P-544/19 nije identičan (nije istovrstan) tužbenom zahtjevu u ovom predmetu; da neosnovani su i ostali navodi odgovora tuženika, posebice su neosnovani navodi tuženika da predmetni ugovor o kreditu ne bi bio ništetan u cijelosti. Tužiteljica navodi da prema stavu Vrhovnog suda RH korisnik kredita ima pravni interes i može postavljati deklaratorne tužbene zahtjeve, tražiti utvrđenje ništetnosti ugovora i sl., da navedeno proizlazi i iz nacionalnog materijalnog prava te iz pravomoćno okončanog kolektivnog spora. Dalje tužiteljica navodi da iz predmetnog ugovora o kreditu je vidljivo da on od samog početka sadrži predmetne nepoštene i ništetne odredbe ugovora, u ugovoru kojega je unaprijed pripremio tuženik, a ne sadrži ugovor o kreditu nikakve parametre pomoću kojih bi se mogla odrediti promjenjiva kamatna stopa, pa s obzirom da tužiteljev ugovor o kreditu ne sadrži određene ni odredive parametre (niti u pogledu promjenjive kamatne stope niti u pogledu valutne klauzule), ugovor o kreditu je ništetan i to od samog početka, te da odredbe ništetnog ugovora se ne mogu osnažiti nikakvim naknadnim pravnim aktom, a posebice ne zadiranjem bilo kojeg suda u sami ugovor i sl. Navodi i da iz samih odluka donijetih u okončanom sudskom postupku po kolektivnoj tužbi za zaštitu prava i interesa potrošača proizlazi da tužitelj može tražiti kod suda utvrđenje ništetnosti ugovora o kreditu, a čak i kada to ne bi proizlazilo iz tih odluka donijetih u kolektivnom sporu, tužiteljica ima pravo na temelju nacionalnog materijalnog prava i prava EU tražiti kod nacionalnog suda utvrđenje ništetnosti ugovora o kreditu; te da tužiteljica ima pravo na pošteno suđenje i tužiteljica ima pravo na nepristrani sud te u postupku ne smiju biti povrijeđena prava tužiteljice zajamčena Ustavom RH i Europskom konvencijom za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda. Tužiteljica još ističe da se ovdje ne radi o konvertiranom ugovoru o kreditu. Zaključno se navodi da prema nacionalnom pravu i prema pravu EU ovdje predmetni ugovor o kreditu je ništetan u cijelosti; da prema pravu EU (i odlukama suda EU) nacionalni sud je dužan pružiti pravnu zaštitu tužitelju po osnovi ništetnosti cijelog ugovora o kreditu ako to tužitelj tužbom traži, jer da predmetni ugovor o kreditu u suprotnosti je i sa Ustavom RH i suprotan je pravu EU; te da tužiteljica ostaje kod svojih do sada iznijetih navoda u ovom postupku, te se tužiteljica protivi svim navodima tuženika koji su u suprotnosti s dosadašnjim navodima tužiteljice te se protivi navodima tuženika koji su u suprotnosti sa samim Ugovorom o kreditu.

4. Rješenjem ovog suda poslovni broj P-394/2023-6 od 19. studenog 2025. odbijen je tuženikov prigovor mjesne nenadležnosti ovog suda kao neosnovan, koje je rješenje potvrđeno rješenjem Županijskog suda u Karlovcu poslovni broj GŽ-50/2026-2 od 26. siječnja 2026.

5. Tužiteljica je ostala kod tužbe i tužbenog zahtjeva, te svojih navoda, dodajući da se posebice poziva na odredbe članka 269 do 272 ZOO, te traži da sud primjeni odredbu članka 320 ZOO.

6. Tuženik je ostao kod odgovora na tužbu, svih navoda i prigovora.

7. U dokaznom postupku sud je izvršio uvid u cjelokupnu dokumentaciju u spisu, i to dokumentaciju priloženu uz tužbu: Ugovor o kreditu broj 218-50-3622040 od 24.08.2006. (listovi br. 4-8 spisa); dokumentaciju priloženu uz odgovor na tužbu: sudsku praksu (listovi br. 25-57 spisa), Zahtjev za kredit (list br. 58 spisa), Promotivne uvjete za odobravanje kredita građanima za kupnju novih rabljenih automobila u periodu od 01.07.2006.g. do 30.09.2006.g. u suradnji s ovlaštenim prodavateljima (listovi br. 59-61 spisa) i Tržišne parametre za auto kredit s valutnom klauzulom u CHF – prosječne veličine za kvartal (list br. 62 spisa); sudsku praksu dostavljenu od strane tužiteljice (listovi br. 70-73 spisa); sudsku praksu dostavljenu od strane tuženika (listovi br. 84-93 i br. 103-125 spisa); te uvid u priključeni spis predmeta ovog Općinskog suda u Čakovcu poslovni broj P-544/2019.

7.1. Nadalje je provedeno saslušanje tužiteljice kao stranke u svrhu dokazivanja, dok saslušanje po tuženiku predloženog svjedoka Ivana Marodi nije provedeno jer je od tog dokaznog prijedloga tuženik odustao.

8. Ocjenom provedenih dokaza u smislu odredbe članka 8. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ broj 53/91, 91/92, 112/99, 117/03, 88/05, 84/08., 57/11, 184/11-pročišćeni tekst, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22, 114/22, 155/23, 146/25; dalje u tekstu: ZPP), tužbeni zahtjev tužiteljice utvrđen je u cijelosti neosnovanim.

9. Nesporno je da su tužiteljica kao korisnik kredita, te tuženik kao banka kreditor, dana 24. kolovoza 2006. zaključili Ugovor o kreditu broj 218-50-3622040.

10. Iz sadržaja predmetnog Ugovora o kreditu razvidno je da je istim tužiteljici odobren i isplaćen namjenski kredit za kupnju novih vozila Opel, u kunskoj protuvrijednosti iznosa od 21.300,00 CHF, po srednjem tečaju kreditora na dan korištenja kredita, sa ugovorenom promjenjivom redovnom kamatom, koja je u trenutku ugovaranja iznosila 5,50 % godišnje, promjenjivom u skladu s Odlukom o kamatnim stopama kreditora, sa rokom otplate od 84 mjeseca, sa otplatom u jednakim mjesečnim anuitetima po srednjem tečaju kreditora za CHF na dan dospijeća, važećem na dan dospijeća, a prema otplatnom planu.

11. Nedvojbeno je da je predmetnim Ugovorom o kreditu ugovorena promjenjivost kamatne stope sukladno jednostranoj odluci tuženika, kao i da je tim Ugovorom o kreditu ugovorena otplata kredita vezana uz valutnu klauzulu u CHF.

12. Odredbama članka 81. Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine broj 96/03, u daljnjem tekstu: ZZP/03), koji je vrijedio u vrijeme zaključenja predmetnog Ugovora o kreditu, propisano je da ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, a smatra se

da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je tu odredbu unaprijed formulirao trgovac, zbog čega potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako je riječ o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca, te da ako trgovac tvrdi da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed sastavljenom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati. Prema odredbi članka 84. ZZP/03 nije dopušteno ocjenjivati jesu li poštene ugovorne odredbe o predmetu ugovora i cijeni ako su te odredbe jasne, lako razumljive i lako uočljive. Nadalje, odredbom članka 85. ZZP/03 propisano je da ako, na temelju zakona ili sporazuma stranaka, ugovor mora biti u pisanom obliku, njegove odredbe moraju biti napisane jasno i lako razumljivo te moraju biti lako uočljive, a prema odredbi članka 86. ZZP/03 dvojbene ili nerazumljive ugovorne odredbe tumače se u smislu koji je povoljniji za potrošača.

13. Odredbom članka 87. st. 1. ZZP/03 propisano je da nepoštena ugovorna odredba je ništava, a prema st. 2. istog članka ništavost pojedine odredbe ugovora ne povlači ništavost i samog ugovora ako on može opstati bez ništave odredbe.

14. Prema odredbi čl. 5. Direktive 93/13/EEZ od 05. travnja 1993. u slučaju ugovora u kojem se potrošaču sve ili određene odredbe nude u pisanom obliku, te odredbe uvijek moraju biti sročene jasno i razumljivo, a prema odredbi čl. 3. st. 1. te Direktive ugovorna odredba o kojoj se nisu vodili pojedinačni pregovori smatra se nepoštenom ako u suprotnosti s uvjetom o dobroj vjeri, na štetu potrošača prouzroči znatniju neravnotežu u pravima i obvezama stranaka, proizašlih iz ugovora.

15. Tužiteljica je saslušana u svojstvu stranke iskazala da kredit je uzela 2006. u kući Knez, znači uzela je automobil za svoje vlastite potrebe, da na stolu je bilo ugovori, već gotovi, samo je trebala otići u banku potvrditi kredit i bilo joj je rečeno da je Raiffeisen banka najpovoljniji kredit, znači ništa nisu joj objašnjavali kad je potpisala i kod javnog bilježnika. Nitko joj nije govorio da bude rasla kamata, nije bila upućena i niti u snu nije sanjala da bude tako prošla; da znači kamata joj je počela rasti, samo jedanput je dobila obavijest, ništa nije išla mijenjati, nitko je više nije zvao, a rata je samo rasla; da njoj je bilo bitno, znači rata od 1400,00 kuna, ona je smatrala da to može plaćati, međutim, ona je nosila iz svoje banke Zagrebačke svaki mjesec u Raiffeisen kredit, da ponekad joj je i slabo došlo jer nije imala novce, morala se i natrag vraćati, toliko je raslo, da zadnje rate su joj bile i više od 2.000,00 kuna, da znači pod stresom svaki mjesec da li će moći platiti. Na pitanje svoje punomoćnice može li reći koliko joj je okvirno iznosila početna rata, odgovorila je 1.400,00 kuna. Na pitanje zamjenika punomoćnika tuženika je li pročitala ugovor prije potpisivanja, odgovorila je da je. Na pitanje je li imala nejasnoća, odgovorila je da nije mnogo toga razumjela jer nije niti znala da bude to promjenjiva kamata, a nitko joj nije objasnio. Na pitanje tko je plaćao anuitete, odgovorila je da ona sama, da svakog 15. je iz svoje Zagrebačke banke uzimala i nosila u Raiffeisen. Na pitanje svoje punomoćnice što je shvatila iz

onoga što joj je djelatnik banke rekao koliko će iznositi njena rata, odgovorila je da shvatila je da je to u okviru toga, tih 1.400,00 kuna, jer joj je bilo rečeno da su to najpovoljniji krediti, a nije čula za takve, da bi to moglo toliko rasti.

16. Uvidom u spis predmeta ovog Općinskog suda u Čakovcu poslovni broj P-544/2019 utvrđeno je da je ovdje tužiteljica u tom predmetu tužbom podnesenom protiv tuženika dana 12. lipnja 2019. postavila kondemnatorni tužbeni zahtjev tražeći isplatu s osnova ništetnosti ugovornih odredbi o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli iz predmetnog Ugovora o kreditu broj 218-50-3622040 od 24.08.2006., u kojem je predmetu pravomoćnom presudom poslovni broj P-544/2019-41 od 10. veljače 2023. /potvrđenom presudom Županijskog suda u Osijeku poslovni broj GŽ-631/2023-3 od 31. kolovoza 2023./, naloženo tuženiku da tužiteljici isplati iznos od 3.048,55 EUR / 22.969,30 kuna s pripadajućom zateznom kamatom od dospeljeća svakog pojedinog iznosa pa do isplate.

17. Po tuženiku istaknuti prigovor dvostruke litispendencije nije osnovan.

17.1. Prema odredbi članka 194. st. 3. ZPP-a dok parnica teče, ne može se u pogledu istog zahtjeva pokrenuti nova parnica među istim strankama, a ako takva parnica bude pokrenuta sud će tužbu odbaciti.

17.2. Iz citirane zakonske odredbe proizlazi da za postojanje litispendencije je potrebno da postoji subjektivni i objektivni identitet spora. Subjektivni identitet spora podrazumijeva identitet stranaka u istoj ili obrnutoj stranačkoj ulozi, dok objektivni identitet spora podrazumijeva da postoji identitet tužbenih zahtjeva.

17.3. Obzirom na navedeno nedvojbeno je da je u navedenim parnicama, parnici u predmetu ovog suda poslovni broj P-544/2019 i u ovoj parnici postojao subjektivni identitet spora jer su vođene između istih stranaka u istim ulogama.

17.4. No, imajući u vidu da je parnica u predmetu ovog suda poslovni broj P-544/2019 vođena povodom kondemnatornog tužbenog zahtjeva tužiteljice, dok se parnica u ovom predmetu vodi povodom deklaratornog tužbenog zahtjeva tužiteljice, sud utvrđuje da se ne radi o objektivnom identitetu spora u navedenim predmetima.

18. Razlozi radi kojih tužiteljica u ovom postupku smatra da su ništetne odredbe Ugovora o kreditu o promjenjivoj kamati i valutnoj klauzuli identični su razlozima koji su u pogledu tog pitanja navedeni u presudama iz kolektivnog spora.

19. Naime, presudama Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-1401/2012 od 4. srpnja 2013., Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovni broj PŽ7129/2013 od 13. lipnja 2014., Vrhovnog suda Republike Hrvatske poslovni broj Rev249/2014 od 9. travnja 2015. i Ustavnog suda Republike Hrvatske poslovni broj U-III2521/2015 pravomoćno je utvrđeno da su kamatne stope tužene banke mijenjale

bez ugovorenih parametara jednostranom odlukom banke, samim obavještanjem o promjeni, dakle, o kojoj promjeni nije pojedinačno pregovarano, čime je došlo do povrede kolektivnih interesa i prava potrošača, korisnika kredita, a što je imalo za posljedicu nepoštenost, odnosno ništetnost navedene ugovorne odredbe.

19.1. Nadalje, presudom i rješenjem Vrhovnog suda Republike Hrvatske poslovni broj Rev 2221/2018-11 odbijena je revizija tuženika protiv presude Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske, poslovni broj PŽ-6632/2017-10 od 14. lipnja 2018., u dijelu (toč. 1, 2, 3, 4, 5, 6 i 7 izreke) kojim je utvrđeno i da je, između ostalih, i ovdje tuženik povrijedio kolektivne interese i prava potrošača, korisnika kredita, zaključujući ugovore o kreditima koristeći u istima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe u ugovorima o potrošačkom kreditiranju na način da je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja takvih ugovora, kao trgovac, nije potrošače u cijelosti informirao o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenjem valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, a tijekom pregovora i u vezi zaključenja ugovora o kreditu, što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, čime je postupila suprotno odredbama tada važećeg ZZP/03, kao i protivno odredbama Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine, broj 79/07, 125/07, 75/09, 79/09, 89/09, 139/09, 72/12 i 56/13) te odredbama ZOO, zbog čega je i naloženo tuženici da prekine s navedenim postupanjem i ponudi potrošačima izmjenu ugovorne odredbe kojom je određeno da je iznos glavnice kreditne obveze vezan uz valutu švicarski franak na način da glavnica bude izražena u kunama u iznosu koji je isplaćen u fazi korištenja kredita.

20. Međutim, u kolektivnom sporu nisu utvrđene ništetnim ugovorne odredbe o promjenjivoj kamati i valutnoj klauzuli, već se na temelju utvrđenja iz kolektivnog spora može zatražiti individualna pravna zaštita, kao što je to učinila i tužiteljica, ali u tom slučaju ništetnost pojedinih ugovornih odredbi promatra se u kontekstu njihove djelomične ništetnosti, a ne ništetnosti u cijelosti.

21. Odredbom članka 81. ZZP/03 reguliran je pojam nepoštene ugovorne odredbe dok je odredbom članka 82. istog Zakona propisano koje su to pojedine ugovorne odredbe koje se mogu smatrati nepoštenim. Prema tome, iz odredbi članka 81. i članka 82. ZZP/03 proizlazi da se u smislu tog Zakona može tražiti zaštita samo od pojedinih nepoštenih odredbi te da se slijedom toga ne može tražiti ništetnost cijelog Ugovora, a koje stajalište je izraženo u odluci Ustavnog suda Republike Hrvatske poslovni broj U-III/1519/2021 od 15. srpnja 2021.

22. Nadalje, odredbom članka 2. st. 1. ZZP/03 propisano je da će se, ako tim Zakonom nije drukčije određeno, na obvezno-pravne odnose primijeniti odredbe Zakona o obvezno-pravnim odnosima.

23. Odredbom članka 324. st. 1. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“ broj 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, 126/21, 114/22, 156/22, 155/23; dalje: ZOO) propisano je da ništetnost neke odredbe ugovora ne povlači ništetnost ugovora, ako on može opstati bez ništetne odredbe, i ako ona nije bila ni uvjet ugovora ni odlučujuća pobuda zbog koje je ugovor sklopljen, znači da predmetni ugovor može opstati i bez ništetnih odredaba o promjenjivosti kamatne stope i valutne klauzule, a ništetni dio ugovora ima se načelno smatrati kao da nikada nije postojao, tako da ne može imati učinak u odnosu na potrošača, s posljedicom uspostave pravne i činjenične situacije u kojoj bi se potrošač nalazio kada navedene odredbe ne bi postojale. Nadalje postupanje tuženika na način kako je to utvrđeno u kolektivnom sporu nema za posljedicu ništetnost cijelih ugovornih odredbi o promjenjivoj kamati i valutnoj klauzuli, jer odredba kojom je ugovorena promjenjiva stopa ugovorne kamate može biti tek djelomično ništetna, odnosno ništetan je samo onaj dio te odredbe kojim je ugovoren način promjene stope u smislu da je ista mijenjana jednostrano odlukom kreditora bez jasnih i razumljivih objektivnih kriterija, te kako je u kolektivnom sporu utvrđeno i da se valutna klauzula primjenjivala na način koji nije bio rezultat objektivnih kriterija to znači da je u odnosu na ugovaranje valutne klauzule ništetan samo onaj dio ugovorne odredbe koji se odnosi na takav način promjene tečaja, a što nadalje znači da preostali dio tih ugovornih odredbi ostaje na snazi

24. Kada se navedena pravila primijene na predmetni spor mora se zaključiti da Ugovor o kreditu egzistira bez ništetnih odredbi (presumpcija da nepoštene odredbe nisu nikad ni bile ugovorene), te da u konkretnom slučaju nije cijeli ugovor ništav već samo gore označene odredbe, a bez kojih ugovor može i nadalje egzistirati.

25. Naime, u slučaju djelomične ništetnosti pojedinih odredbi takav Ugovor ostaje na snazi jer ništetnost dijela ugovornih odredbi o promjenjivoj kamati i valutnoj klauzuli ne predstavlja ni uvjet Ugovora ni odlučnu pobudu zbog koje je isti sklopljen. Takav stav zauzeo je i Vrhovni sud Republike Hrvatske u svojoj odluci poslovni broj Rev-1172/2018-2 od 19. ožujka 2019., da u smislu odredbe čl. 324. ZOO-a ništetnost ugovorne odredbe nekog ugovora ne povlači ništetnost ugovora ako on može opstati bez ništetne odredbe i ako ona nije bila ni uvjet ugovora ni odlučna pobuda zbog koje je ugovor sklopljen.

26. ZOO u članku. 1021. određuje da se ugovorom o kreditu banka obvezuje korisniku kredita staviti na raspolaganje određeni iznos novčanih sredstava, na određeno ili neodređeno vrijeme, za neku namjenu ili bez utvrđene namjene, a korisnik se obvezuje banci plaćati ugovorene kamate i iskorišteni iznos novca vratiti u vrijeme i na način kako je ugovoreno.

27. Dakle, bitni sastojci Ugovora o kreditu su iznos kredita, te uvjeti davanja, korištenja i vraćanja kredita, a uvjeti davanja i vraćanja kredita su primjerice vrijeme u koje će kredit biti vraćen, hoće li biti isplaćen odjednom ili u ratama ili koje dokumente

korisnik kredita mora doprinijeti da bi mu kredit bio isplaćen i sl., a uvjeti korištenja kredita su namjena kredita, visina kamate, način obračuna kamate i dr., te navedeni elementi moraju biti sadržani u ugovoru o kreditu kao uvjet njegove valjanosti, dok eventualna ništetnost odredbi koje se odnose na ugovorenu valutnu klauzulu i način mijenjanja kamatne stope nisu bitni elementi ugovora o kreditu i ugovor može opstati bez njih, tako da oni ne povlače ništetnost čitavog ugovora.

28. U predmetima C-154/15, C-307/15 i C-308/15 Europski sud je utvrdio i definirao pravila koja vrijede neovisno o tome je li ugovorna odredba proglašenja nepoštenom u postupku individualne ili kolektivne zaštite od nepoštenih odredaba koja tek kumulativna primjena osigurava potpunu i djelotvornu zaštitu od nepoštenih odredaba suglasno Direktivi 93/13 EEZ. Prvo pravilo o ex tunc učincima utvrđenja da je određena ugovorna odredba nepoštena ide u pravcu da ti učinci idu unatrag od trenutka sklapanja ugovora. Smatra se da nepoštena ugovorna odredba nikad nije ni bila ugovorena tako da ne može imati učinak u odnosu na potrošača te sudsko utvrđenje nepoštenosti takve odredbe mora imati za posljedicu ponovnu uspostavu pravne i činjenične situacije potrošača u kojoj bi se nalazio da navedene odredbe nije bilo. Drugo pravilo je da proglašenjem ugovorne odredbe nepoštenom za potrošače nastaje subjektivno pravo na restituciju i treće pravilo jest da potrošač ima pravo na punu restituciju svih neosnovano isplaćenih iznosa od trenutka sklapanja ugovora, neovisno o tome kada je utvrđeno da je ugovorna odredba nepoštena.

29. Nadalje, u odluci Suda Europske unije u predmetu C-19/20 od 29. travnja 2021. se u točki 83. u bitnom navodi kako cilj odredbe čl. 6. st. 1. Direktive nije dovesti do utvrđivanja ništetnosti svih ugovora s nepoštenim odredbama već zamijeniti formalnu ravnotežu koju ugovor uspostavlja između prava i obveza ugovornih stranaka stvarnom ravnotežom kojom se ponovo uspostavlja jednakost između potonjih, pri čemu se precizira da se predmetni ugovor mora, u načelu, održati bez ikakve izmjene osim one koja proizlazi iz uklanjanja nepoštenih odredaba. Pod uvjetom da je posljednji uvjet ispunjen, predmetni ugovor može, u skladu sa čl. 6. stavak 1. Direktive 93/13 biti održan na snazi, ako je, u skladu s odredbama nacionalnog prava, takav kontinuitet ugovora pravno moguć, što treba provjeriti na temelju objektivnog pristupa. S tim u svezi u točki 89. iste odluke Sud Europske unije jasno daje do znanja kako poništenje ugovora ne može ovisiti o izričitom zahtjevu potrošača u tom smislu, nego je obuhvaćeno objektivnom primjenom kriterija od strane nacionalnog suda utvrđenih na temelju nacionalnog prava.

30. Dakle, mogućost opstanka ugovora zbog ništetnosti pojedinih odredba ugovora u biti je regulirana identično odredbama ZOO-a i ZZP, s tim da je mogućnost opstanka ugovora propisana šire odredbom članka 324. stavak 2. ZOO. No, činjenica da je odredba o valutnoj klauzuli u ugovorima o kreditu s obvezama stranaka vezanim uz tečaj CHF ništetna, nije razlog zbog kojeg ti ugovori ne bi mogli opstati. Isto tako

utvrđenje ništetnosti odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi prema odluci banke nema učinak nemogućnosti opstanka ugovora jer uklanjanjem odredbe o promjenjivosti kamatne stope ostaje na snazi odredba o početnoj kamatnoj stopi za cijelo vrijeme za koje je ugovor sklopljen. Ovakav pravni stav zauzet je i u odluci Vrhovnog sud Republike Hrvatske broj Rev-259/2022-3 od 9. listopada 2024.

31. Na temelju svega iznesenoga, a obzirom da tužiteljica ne osporava pobude za sklapanje Ugovora, ne osporava namjenu kredita i ne osporava da je ugovorila plaćanje kamata i valutnu klauzulu, dok osporavanje promjenjivosti kamatne stope i promjene tečaja CHF ne dovodi do ništetnosti cijelog Ugovora nego njegovih pojedinih dijelova u smislu odredbe čl. 324. st. 1. ZOO-a, te kako tužiteljica, na kojoj je bio teret dokazivanja, nije dokazala da bi naznačene ugovorne odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi redovnih ugovornih kamata prema jednostranoj odluci tuženika kao kreditora i o primjeni valutne klauzule o otplati kredita vezanoj za tečaj valute CHF bile uvjet Ugovora ili odlučujuće pobuda zbog koje je predmetni Ugovor sklopljen, tužiteljica neosnovano traži utvrđenje ništetnosti cijelog Ugovora o kreditu, jer su u konkretnom slučaju, bez obzira na djelomičnu ništetnost ugovornih odredbi o promjenjivoj kamati i valuti, bitni sastojci Ugovora u preostalom dijelu ostali na snazi.

32. Stoga je odlučeno kao u izreci.

33. O naknadi troškova ovog postupka odlučeno je temeljem odredbi članka 164. i članka 154. st. 1. ZPP-a, a u svezi s člankom 155. ZPP-a, te primjenom Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika ("Narodne novine" br. 138/23 – dalje: Tarifa).

33.1. Tuženiku su priznati troškovi sastava odgovora na tužbu od 6.9.2023. u iznosu od 200,00 EUR (Tbr. 8. t. 1. Tarife), sastava podneska od 3.3.2026. u iznosu od 200,00 EUR (Tbr. 8. t. 1. Tarife), zastupanja na ročištu od 13.4.2026. u iznosu od 200,00 EUR (Tbr. 9. t. 1. Tarife), zastupanja na ročištu od 2.6.2026. u iznosu od 200,00 EUR (Tbr. 9. t. 1. Tarife), te poreza na dodanu vrijednost na ukupni iznos od 800,00 EUR, po stopi od 25 %, u iznosu od 200,00 EUR (Tbr. 46. Tarife), ukupno 1.000,00 EUR.

33.2. Tuženiku nije priznat traženi trošak sastava žalbe od 9.12.2025. (protiv rješenja ovog suda poslovni broj P-394/2023-6 od 19.11.2025.), budući je o zahtjevu tuženika za naknadu troška navedene žalbe već odlučeno rješenjem drugostupanjskog suda – Županijskog suda u Karlovcu poslovni broj GŽ-50/2026-2 od 26. siječnja 2026. na način da je zahtjev tuženika odbijen.

33.3. Shodno prednje iznesenom, tužiteljica je u obvezi tuženiku naknaditi troškove postupka u iznosu od 1.000,00 EUR, sa zateznom kamatom od presuđenja do isplate, s kojim je danom visina troškova utvrđena, po stopi propisanoj odredbama članka 29. st. 2. i 8. ZOO-a.

Čakovec, 14. srpnja 2026.

Sutkinja:

Sandra Oletić

Uputa o pravnom lijeku:

Protiv ove presude nezadovoljna stranka ima pravo žalbe u roku od petnaest dana od dana objave presude, pismeno putem ovog suda, a o žalbi odlučuje nadležni Županijski sud.

O tom obavijest:

1. tužiteljica po punomoćnici
2. tuženik po punomoćniku

Broj zapisa: **9-3088a-bef56**

Kontrolni broj: **0d4a5-87d3b-b64b6**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Čakovcu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.